

κόμα* ἐκαθόμουν κ' ἐκεντούσα 'ς τὸ τε-
λ ἄ ρ ο τὸ τ σ ε μ π ἔ ρ ι μου κ' ἐσυλλο-
γίζόμουν τὸν Καπετὰν Νικόλα· ἔξαφνα ἡ
κυρὰ Μπίλιω τοῦ Μπαρμπασατάκη ἀνα-
βαίνει τρεγάτη τὴν σκάλα καὶ βάζει τὴν
φωνήν: — Τώμαθες; ἄχ, κακό πού μας
'θρῆκε! ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι τοῦ Καπε-
τὰν Νικόλα 'ς τὴ Μαύρη! Θάλασσα, κ'
ἐπνίγησαν ὅλοι, ἔλοι... ἄχ! γραφτό
πὺ τῶχα! πᾶσι ὁ ἄνδρας μου, πᾶσι τὸ
παιδί μου! τί θάπογινω τώρα ἡ χήρα ἡ
ἐρημη μὲ τέσσαρα ὄρφανά; Κ' ἐκτυποῦ-
σε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς.

Ἐμένα μου εἶχε παγώση τὸ αἷμα 'ς
τὴν καρδίαν μου.

— Ποιὸς σου το εἶπε; τῆς φωνάζω, κ'
εἰτινάχθηκα ἐπάνω κατακίτρινη.

— Τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν Βώκου
μας τῶφερε τὸ κακό τὸ μήνυμα!

Ἐγὼ ἔμεινα ἔτσι· ἐγύρισα καὶ εἶδα τὸ
κέντημά μου· τὸ ἀρπαξα καὶ τὸ πέταξα
σὲ μιαν ἄκρη:

— Φωτιά νὰ κάψη καὶ τὰ κεντήματα
καὶ τὰ προικιά! εἶπα, κ' ἄρχισα κ' ἐγὼ
τὰ κλάμματά. Ἐκλείσα τὰ παράθυρα·
γύρισα τοὺς καθρέφτες· ἔνδυσά τὸ σπίτι
'ς τὰ μαῦρα· μὲ τὴ βία μουδιναν νὰ φά-
γω ἐπνίγηκε ὁ Καπετὰν Νικόλας μου,
κ' ἐγὼ τί τὴν ἤθελα τὴν ζωήν; ἔβαλα
ἀπόφασι νὰ πάγω 'ς τὸ Μοναστήρι τοῦ
Δοκοῦ καὶ νὰ γίνω καλόγηρος· ὅλη ἡ
Ἰῶρα εἶχε γίνῃ ἄνω κάτω· ποια εἶχε
τὸν ἄνδρα τῆς, ποια τὸν υἱό τῆς, ποια
τὸν ἀρραβωνιαστικό τῆς, καὶ μάννες, γυ-
ναῖκες, παιδιά, ἔτρεχαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπί-
τι κ' ἐρωτοῦσαν ὅσες εἶχαν δικούς των
μέσ' 'ς τὸ καράβι.

— Τὸ μάθατε καὶ σεῖς ποῦ ἔπεσε

• Τὸν ἔσφιξα... καὶ ξαναλιγοθύθησα... (Σελ. 82, στ. 6'.)

ἔξω τὸ καράβι; ἀλήθεια ἐπνίγησαν;
Καὶ 'ς τὴν ἐρώτησί τους ἀπαντοῦσαν
θρῆνοι!...

Τὴν Κυριακὴν τοὺς ἐκάναμε τὸ πα-
ραστᾶσιμο! Ἄχ, παιδιά μου, τί
ἀγριότητα πῶχει τὸ παραστάσιμο! εἶνε
κηδεῖα νεκρῶν ποὺ λείπουν τὰ κορμιά
τους· θάψιμο μὲ τὸν νοῦν πεθαμένων
ποὺ κείτονται 'ς τὰ βᾶθη τῆς θάλασσας
ἢ σὲ μακρινούς βράχους· δίσκους μὲ σι-
τάρι εἶχαμε γιὰ τοὺς πολυαγαπημένους
μας· ἐγέμισε ἡ ἐκκλησία ἀπὸ δίσκους
'ς τὴν ἀράδα· 'ς αὐτοὺς ἔβαλαν τὰ νε-
κρώσιμα. Θεέ μου, πὼς βαστά ὁ ἄν-
θρωπος ὑστερα ἀπὸ κάτι λυ-
πές!

Τοὺς ἐκάναμε τὰ ἐννηάμε-
ρα κ' ἐτοιμαζόμασταν νὰ τοὺς
κάνουμε καὶ τὰ σαράντα ὅταν
ἦλθε τὸ καράβι τοῦ Καπετὰν
Μπροῦσκου· ἐκαθόμουν σὲ μιαν
ἄκρη βουτηγμένη 'ς τὰ μαῦρα.
ἔξαφνα ἀναβαίνει ὁ Μπάθας,
μὲ πιασμένη ἀναπνοή ἀπὸ τὴν
τρεγάλα:

— Κονδύλω... Κονδύ-
λω... ὁ Καπετὰν Νικόλας
δὲν πνίγηκε... ἦλθε μὲ τὸ καράβι τοῦ
Καπετὰν Μπροῦσκου!

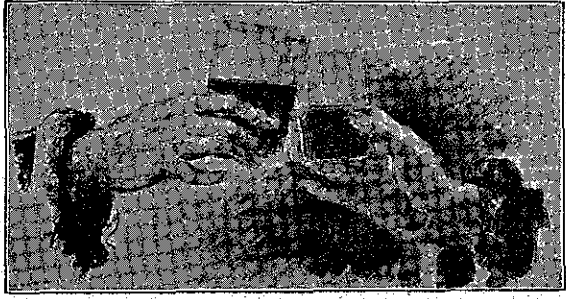
Ἄλλο τὸ αἷμά μου μαζεύθηκε 'ς τὸ κε-
φάλι μου... ἔπεσα λιγοθυμημένη, καὶ
δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόση ὥρα ἔμεινα ἔτσι.
ἄλλ' ὅταν ἦλθα 'ς τὸν ἑαυτό μου κ' ἄ-
νοιξα τὰ μάτια μου εἶδα, τὸν Καπετὰν
Νικόλα 'ς τὸ πλάγι μου... τὸν ἔσφι-
ξα... τὸν ἔσφιξα... καὶ ξαναλιγο-
θύθησα...

Ἡ μὲ μὲ μὲ μὲ Κονδύλω ἐσιώπησε·
δὲν τὴν ἄφρινεν ἡ μεγάλη τῆς
συγκίνηση νὰ εἴπῃ περισσό-
τερα· θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἡ
συγκίνησίς τῆς αὐτὴ ἦτον ἡ
ἰδία τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὡ-
σὰν νὰ εἶχε μείνῃ σαράντα
ἔπτα χρόνους κρυμμένη 'ς τὰ
βᾶθη τῆς καρδιάς τῆς, καὶ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην, διὰ μιᾶς, ἀ-
νέβη κ' ἐσκορπίσθη εἰς τὸ
πρόσωπόν τῆς ὅπου ἀπῆντησε
ρυτίδας τώρα ἀντὶ δροσάτα
καὶ τριανταφυλλένια κάλλη
ὅπως τότε.

— Πολὺ λυπητερός, εἶπεν
ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἦταν
καὶ ὁ ἐργόμος μας· ὅταν μας
ἔβγαζεν ἔξω ἡ βάρκα, μᾶς ἐ-
γνώρισε κάποιος κ' ἔτρεξε καὶ
το εἶπε καὶ 'μαζεύθηκε πληθὺς
πολὺ κάτω 'ς τὴν ἀκρογια-
λιά, 'ς τὸ τελωνεῖον· ἡ μη-
τέρα μου, ὁ πατέρας μου, τ'
ἀδελφία μου, οἱ φίλοι μου μ'
ἀγκαλιαζαν, ἐκρεμνοῦνταν ἀ-

πάνω μου, μ' ἐφιλοῦσαν, καὶ 'ς τὰ πρό-
σωπά μας ἀνακατεύονταν τὰ δάκρυά μας.
Τὸ ἴδιο καὶ τοὺς νεώτας οἱ δικοί των· ὁ
μοῦσος ἔπεσε μὲ ἀναφιλητὰ 'ς τὴν ἀγκα-
λιά τῆς μάννας του, τῆς κυρᾶ Μπίλιως·
ἔξέσχιζαν τὴν καρδιά οἱ θρῆνοι· ἐκει-
νῶν ποὺ δὲν εἶδαν καὶ τοὺς ἰδιούς των
'ς τὴν βάρκα· ἄρχισαν νὰ τοὺς κλαῖν μὲ
καινούργια λύπη· ἐνόμιζαν πὼς τοὺς ἔ-
χασαν ἄλλη μιὰ φορὰ.

Ἐγὼ ἄρχισα πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν·
ἔδανεισθηκα, ἀγόρασα ἓνα καράβι, εἰς ἐ-
νάμισυ-δύο χρόνια ἀπέβγαλα τὸ μιστὸ
χρέος; γιὰ τὸ μὲν ἔτυχαν καλοὶ ναῦλοι;

« Τόκα τῶρα! » (Σελ. 82, στῆλ. γ'.)

καὶ τὸν ἴδιον χρόνον ἐστεφανωθήκαμε· ἐ-
δούλευσα, ἐκέρδησα, ἔκαμα πολλὰ καρά-
βια, καὶ τώρα βλέπω τριγύρω μου εὐτυ-
χημένη τὴν γενεά μου. Δοξασμένος ὁ
Θεὸς ποὺ μ' ἄφισε νὰ ζῆσω καὶ νὰ κάμω
κ' ἐγὼ τὸ χρέος μου 'ς τὸν κόσμον.

— Τόκα τώρα!... ἐφώνησεν ὁ Σω-
τήρης, καὶ ὅλοι ἐσιγῆχισαν τὰ ποτήρια
των καὶ εὐχῆθησαν χρόνια πολλὰ εἰς τὸν
παπποῦν καὶ τὴν κυρούλαν...

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΓΑΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἐ τὴν ἀγκαλιά μου σὲ βαστώ,
μικρό, καὶ σε χαιδέω,
καὶ τὰ ματάκια σου κυτῶ
τὴν ἀθωότη τους ζηλεύω.

Ἐ τὰ πόδια μου λυπητερά
ὁ γάτος νιαουρίζει,
γιὰ πάντα ἀφῆκε τὴ χαρὰ
καὶ σκεπτικός γυρίζει.

Γιὰ τὸ πῆρες κάθε τί
ἀπὸ τὴν πρώτην ὥρα·
Μὰ ξεύρει, θάχῃ ὑπομονή
καὶ θὰ προσμένῃ τώρα.

Κι' ὅταν 'ς τὸ διάδα τὸ γοργὸ
τοῦ χρόνου ποὺ ὄλο τρέχει,
θὰ γίνῃς σὺ παιδί τρανὸ,
γιὰ σὺντροφο θὰ σ' ἐχη.

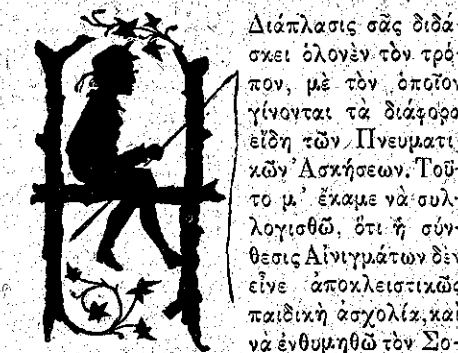
Τότε μπορεῖ νὰ μοιρασθῇ
μαζί σου κάθε χἀδι·
Μὰ ὡς τότε μόνο, μόνο ἐσύ,
ἀτίμητο πετράδι.

[Ἀπὸ τὰ «Γαργουδία τῆς Κόρης μου».]

ΦΑΚ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Ἄγαπητοί μου,

Διάπλασις σὰς διδά-
σκει ὄλονεν τὸν τρέ-
πον, μὲ τὸν ὅποιον
γίνονται τὰ διάφορα
εἶδη τῶν Πνευματι-
κῶν Ἀσκήσεων. Τοῦ-
το μ' ἔκαμε νὰ συλ-
λογισθῶ, ὅτι ἡ σύν-
θεσις Αἰνιγμάτων δὲν
εἶνε ἀποκλειστικῶς
παιδικὴ ἀσχολία, καὶ
νὰ ἐνθυμηθῶ τὸν Σο-
λωμόν, τὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς ποιη-
τάς μας· ὁ ὅποιος, παρὰ τὸν Ἵμνον τῆς
Ἐλευθερίας καὶ τὴν Ὀδὴν εἰς τὸν Βύ-
ρωνα, δὲν ἀπηξίωσε νὰ γράψῃ καὶ με-
ρικὸς... Λεξιγράφος. Μὲ τὴν δια-
φορὰν μόνον, ὅτι οἱ Λεξιγράφοι αὐτοὶ ἔ-
χουν τὴν σφραγίδα τῆς ποιητικῆς ἀξίας
καὶ ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ μεγάλοι, καὶ ὅ-
ταν παίζου ἀκόμη, εἶνε μεγάλοι. Εἰ-
μπορεῖν λοιπὸν νὰ σὰς χρησιμεύσουν ὡς
πρότυπον, καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἐπεμβαίνω
ἀσχημα εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς Δια-
πλάσεως, ἂν σὰς τοὺς ἀνακοινώσω. Ἐ-
πειτα περὶ τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ ὁποίου
πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ ἡ ἑκατονταετη-
ρίς, πολλὸς λόγος ἔγινε κατ' αὐτὰς καὶ εἰς
τὸν κύκλον σὰς, νομίζω δὲ ὅτι εἶνε διτ-
τῶς ἐπίκαιρον νὰ γνωρίσετε ἐν μικρὸν
μέρος ἀπὸ τὸ μέγα ἔργον ἐκείνου, διὰ τὸν
ἀνδριάντα τοῦ ὁποίου ἐδώσατε καὶ σείς
οἱ μαθηταὶ τὸν ὄβολόν σας.

Ἰδοὺ ἓνας ὠραῖος Λεξιγράφος τοῦ
Σολωμοῦ:

Τὸ πρῶτό μου εἶνε ἀνασθητό,
Τὸ δεύτερο δὲν εἶνε
Χωρὶς τὸ ὄλο ἂν λειτουργᾷς,
Καλὲ παπᾶ μου, κρίνε.

Καὶ ἡ λύσις: Π ε τ ρ α χ ῆ λ ι (π ἔ -
τ ρ α - χ ε ἰ λ η .) Ἰδοὺ καὶ ἄλλος, ἀκόμη
ὠραιότερος:

Ἄν τὸ πρῶτό μου εἶπῃς,
Κακὰ βέβαια δὲν θὰ πῆς·
Ἄν τὸ δεύτερο δὲν ἐχῃς
Δὲν ἤξεύρω πὼς θὰ τρέχῃς·
Καὶ τὸ ὄλο δίνει σχῆμα,
Εἰς τοῦ δευτέρου τὸ ντύμα.

Εἶνε τὸ καλαπὸδι (καλαπὸδι.)
Διὰ νὰ εὐρω αὐτοὺς τοὺς Λεξιγράφους,
ἐφυλλομέτρησα τὴν νέαν ἐκδοσιν τῶν
«Ἀπάντων» τοῦ Σολωμοῦ, — ἓνα ὄγκω-
δη εἰκονογραφημένον τόμον τῆς Μαρα-
σλείου Βιβλιοθήκης, ὁ ὅποιος τιμᾶται μέ-
νον δρ. 2,50, (χάρισμα δηλαδή,) καὶ
τὸν ὅποιον σὰς συνιστῶ θερμῶς, διότι
οὐδεμίαν ἐλληνικὴν βιβλιοθήκην εἶνε ἀξία
τοῦ ὄνοματός ἂν δὲν ἔχη τὸν Σολωμόν.
Καὶ τοὺς μὲν Λεξιγράφους δὲν ἠδρα,

δὲν ἤξεύρω διατί τοὺς παρέλειψεν ὁ ἐκ-
δοτῆς, — καὶ τοὺς ἔγραφα ἐκ μνήμης·
ἠδρα ὅμως ἐν Αἰνιγμᾶ. τὸ ὅποιον ἐπι-
γράφεται «Σχέσις πολὺπλοκῆ», τὸ ἐξῆς:

Ἄργά πάει πέρα
Ναῦρη τὸ φῶς του,
Τῆ θυγατέρα
Τῆς γυναικός του,
Πούχε δικό της
Φῶς τὸ γαμπρὸ της.

Εἰμπορεῖτε νὰ τὸ λύσετε; Ἐγὼ δὲν
το κατώρθωσα.

Καὶ ἀρ' οὐ ἔχω ἐμπρὸς μου τὸ βιβλίον
τοῦ Σολωμοῦ, δὲν ἀντέχω εἰς τὸν πειρα-
σμὸν νὰ σὰς ἀντιγράψω ἐδῶ καὶ μερικά
ἄλλα μικρὰ καὶ παιγνιώδη στιχοῦργη-
ματα, διὰ νὰ ἰδῆτε τί εὐμορφα ποῦ εἶνε.
Παραδείγματός χάριν, αὐτὸ τὸ ἐπίγραμ-
μα εἰς Ψ ε ὕ τ η ν:

Ἦ Μοῦσα· ἀλαφροπάτησε κ' ἐστήθηκε μπροστά μου,
Καὶ μουδεῖε τὴ μύτη σου γιὰ τὴ σκορδομουτιά
Μοῦσα, καὶ πὼς νὰ τόνε πῶ, γιὰ νὰ βαλῆ σὲ
[μέτρο;

— Βάλε τοὺς κάλπικο ὄνομα, καὶ πῆς τὸν Κύρ
[Πέτρο,
Στρέψε, Σὶρ Πίτερ, κατὰ μὲ τὸ γαλήνιο σου
[βλέμμα
Κι' ἂν ἠμπορῆς, βγάλε πνοή ποῦ νὰ μὴν εἶνε
[ψέμμα!

Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἀ ρ π α
γ α:

Ἦ Τέτοιο φίλο ἔγὼ νὰ χάσω!
Γιὰ τρεῖς μέρες θὰ περάσω.
Μὲ ψωμίκι, μὲ τυρί!
Καὶ σὺ, κόκκορε τᾶ' αὐλῆς μου,
Γιὰ τὸ φίλο τῆς ψυχῆς μου
Μαῦρο βάψε τὸ λείρι.

Καὶ τὸ «Ψίχαλο» τί σας λέγει;
Ἀκούσατε:

Σὲ βλέπω πάντα ποῦ κυλάς·
Γιὰ πῆς μου, ψίχαλο, ποῦ πᾶς,
Ποῦ πᾶς ἐμπρὸς ὀπίσω;
— Τὸν κόσμον νὰ φωτίσω!

Σὰς ἔτυχε νὰ παντῆσετε τοιαῦτα ἀψί-
χαλα», γεμάτα ἀπὸ ἔπαρσιν καὶ δοκι-
σησοφίαν, νὰ βγαίνου μὲ τὴν ἀξίωσιν
ὅτι θὰ φωτίσουν τὸν κόσμον, ἐν ᾧ αὐτὰ
τὰ ἴδια εὐρίσκονται βυθισμένα εἰς τὸ
σκότος τῆς ἀμαθείας; Νὰ δίδουν ἔξαφνα
συμβουλὰς, ἐν ᾧ αὐτὰ ἔχου ἀνάγκην
συμβουλῶν; Ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ψίχαλο
τοῦ Σολωμοῦ μοῦ ὑπενθυμίζει μερικὸς
μικροσκοπικούς δημοσιογράφους, οἱ ὅ-
ποιοι ἐπὶ τῶν μαθητικῶν θρανίων συν-
τάσσουν τὰς ἐφημερίδας των, καὶ ἔχου
τὴν ἀφέλειαν νὰ μοιράζου δεξιᾶ καὶ ἀ-
ριστερᾶ τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἀνορθο-
γραφίας των πρὸς Ὑπουργούς, Γυμνα-
σιάρχας, Καθηγητάς καὶ Διδασκάλους.
Δὲν εἶνε Αἰνιγμᾶ καὶ αὐτό;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΟΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Δὲν θέλω νὰ σας ὀδηγήσω, εἶπεν
ἡ Γουίλελμίνα μὲ τὴν ἰδίαν ψυχρὰν ἡ-
ρεμίαν.

— Διατί;

— Διότι δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ φθά-
σετε. Εἰς τὸ Ζοννεστράαλε θῆνησυχῆ-
σου... Ἡ Λενέττα εἶνε πολὺ μικρή.

— Νὰ σας πῶ, ὑπέλαβεν ἡ Εἰρήνη,
εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἡρεμία τῆς Γουίλελμί-
νας ἀπέδιδεν ὀλην τῆς τὴν ψυχραιμίαν·
εἴτε θαλήσετε, εἴτε βχι, ἐγὼ θὰ φύγω.
Ἄν ἔλθετε μαζί μου, θὰ φθάσω ἂν δὲν
ἔλθετε, ἴσως θὰ ποθᾶνω εἰς τὸν δρόμον.
Τὸ ἤξεύρω κ' ἐγὼ ὅτι ἡ Λενέττα εἶνε
πολὺ μικρὴ διὰ νὰ με συνοδεύσῃ. Ἄλλὰ
τὴν πέρνω, χωρὶς νὰ το θελω. Δὲν ἦτο
εὐκόλον νὰ φύγω χωρὶς νὰ το μάθῃ. Ἐ-
πειτα εἶνε δυνατὴ, ἀντέχει... Ὁ Γκυ
μοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ δρόμος εἶνε ὀλίγων μόνον
ἡμερῶν... καὶ τὸ ἄλογόν μου εἶνε
δυνατὸν καὶ εἰμπορεῖ νὰ μας σηκῶν καὶ
τὰς δύο.

Τώρα ἐσκέφθη καὶ ἡ Γουίλελμίνα.

— Ἄν δὲν ἔλθω μαζί σας, θὰ ἐπι-
στρέψετε εἰς τὸ Ζοννεστράαλε; ἠρώτη-
σε τὴν Εἰρήνην.

Αὕτη ἐκοκκίνησεν ὀλίγον.

— Βεβαίωτατα βχι ἀπεκρίθη γρήγορα.
Ἐψεύδετο, διότι ἡ ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὸ ταξιδιον, χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς
Γουίλελμίνας, τὴν ἐτρόμαζε πολὺ. Ἄλλ'
ἡ Βοεροπούλα, ἡ ὁποία ποτε εἰς τὴν ζω-
ήν τῆς δὲν ἐψεύσθη, οὔτε ὑπόπτεισε κἀν
τὸ ψεῦδος τῆς Εἰρήνης.

— Κάνετε ἀσχημα, τῆ εἶπε μόνον.

— Ὅχι, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Εἰρηνοῦλα
σκύπτουσα ὡς διὰ νὰ σηκῶσῃ κάτι, ἀλ-
λὰ πρᾶγματικῶς διὰ νὰ κρούσῃ τὸ ἐρύ-
θημά της... Δὲν κάμνω ἀσχημα, διότι
γνωρίζω ὅτι ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ θεία Που-
λίνα θὰ χαροῦν πολὺ νὰ μας ἰδοῦν.

— Πὼς το ξέρετε; ἠρώτησεν ἡ Γου-
ιλελμίνα. Σὰς ἔγραψε λοιπὸν ἡ θεία
Παυλίνα;

— Ἀκριβῶς, ἀπεκρίθη ἡ Εἰρήνη, ἡ
ὁποία ὠχυροῦτο εἰς τὸ ψεῦδος, ἐννοοῦσα
ὅτι δὲν θα κατώρθωνε δι' ἄλλου τρόπου
νὰ καταπέσῃ τὴν Γουίλελμίναν.

Ἡ Βοεροπούλα δὲν ἤξευρε πλέον τί
νὰ υποθέσῃ.

— Περὶ ἔργον, εἶπε. Δὲν ἐννοῶ τί εἰ-
μπορεῖ νὰ σας θείλῃ ἡ θεία Παυλίνα, ἡ
ὁποία ὑπηρετεῖ εἰς τὸ νοσοκομεῖον τῆς
Λαίδυμιθ.

— Εἰύρω κ' ἐγὼ; πρέπει νὰ υπάγω-
μεν νὰ ἰδοῦμεν... Ἐγὼ υποθέτω, ὅτι
λυπεῖται ποῦ δὲν βλέπει τὴν Λενέτταν
τῆς.

Τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ κορασίου ἦτο πολὺ
εὐστόχον. Τώρα ἡ Γουίλελμίνα δὲν ἐσυλ-
λογίζετο παρὰ τὴν θείαν Παυλίαν, λυ-

πλημένην διά την στέρησιν της μικράς της Λενέττας και ποθαύσαν να την ιδή. . . "Επειτα η Βοεροπούλα έρρεπε φύσει προς τας περιπετειάς, και δι' αυτό δεν ήργησε να λάβη την άπόφασιν της :

— Καλά, είπε, σάς πηγαίνω.

Η Ειρήνη εξέβαλε κραυγήν χαράς. — Τρέχω μόνον να ειδοποιήσω την Μίς Φλώρου, προσέθεσεν η Γουίλελμίνα.

— "Οχι, όχι, δεν κάμνει, απήντησεν η Ειρήνη ζωηρώς. Η Μίς. άμα το μάθη, θα το πῆ τοῦ Γκυ' ο Γκυ, φυσικά, θα θελήσῃ να μας συνοδεύσῃ, και αυτός πρέπει να μείνῃ εἰς τὸ Ζοννεστράαλε.

— "Εστῶ, είπεν η Γουίλελμίνα, εἰμπορεῖ να έχω άδικόν άρ' οὔ η θεία Παυλίνα σας έπεθύμησέ, νομίζω ότι εἰμπορῶ να σας οδηγήσω άσφαλῶς εἰς τὴν Λαιδουσιθ. Δέν θα πάρωμεν όμως τὸν συντομώτερον δρόμον, διότι τὰ βόρεια τῆς Νατάλης εἶνε πλημμυρισμένα από έχθροὺς και πρέπει ναποφύγωμεν τὴν συνάγτησιν των . . . Λοιπόν, δεν θα υπάγωμεν κατ' εὐθείαν από τὸ Πάρδεσκοπ διά τοῦ Σαρλεστάουν. Θα πάρωμεν απεναντίας τὸν έρημον και τραχύν δρόμον τοῦ Βάκερστρουμ, θα βαδίσωμεν κατὰ μήκος τῆς μεθορίου γραμμῆς, και θα τὴν περάσωμεν άμα φθάσωμεν πλησίον τοῦ Τουγέλα.

— "Από τὸ άλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ θα συναντήσωμεν βέβαια Βοερικά στρατεύματα, τὰ ἑποῖα θα διευκολύνουν τὴν εἰσόδόν μας εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Λαιδουσιθ. Ὁ δρόμος αὐτός εἶνε μακρύτερος ἀλλ' άσφαλέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον και ἐπειδὴ η παρουσία τῆς Λενέττας θα μας ἀναγκάσῃ να πολυπλασιάζωμεν τοὺς σταθμούς μας, πρέπει να λογαριάσωμεν ὀκτὼ ἡμέρας διά τὸ ταξεῖδι.

— Τώρα ποῦ ἐπέτυχέ τὸν σκοπὸν τῆς, η Ειρήνη εφαινετο ηρεμώτερα κατά βάθος όμως ανησύχει διά τὴν σοβαρότητα, με τὴν ὁποῖαν η φίλη τῆς ανέπτυσε τὰς λεπτομερείας τοῦ δρομολογίου. — "Ήσθάνετο κάποιον φόβον δι' αὐτὸ που ἠτοιμάζετο να κάμῃ, κ' εσυλλογίζετο πῶς θα τὴν ὑπεδέχεται ὁ πατέρας τῆς... Πῶς θα ἐδικαιολογεῖ τὸ ἀνάξιον ψεῦδος τῆς;... Ἀλλὰ δέν ἤλθεν ἀκόμη η ὥρα τῆς τύψεως. Τὸ κοράσιον ἀπέδιωξε τὰς ὀχληράς αὐτὰς σκέψεις, και δέν ὄνειροπόλει τώρα, εἰμὴ τὴν ὀκταήμερον ἐκείνην ἱππασίαν και τὴν χαράν, τὴν ὁποῖαν θα

ἤσθάνετο, όταν θὰ ἐνηγκαλιζέτο τὸν πατέρα τῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε εἶχε χωρισθῆ τόσο καιρόν.

Η Γουίλελμίνα τὴν ἄρσεν εἰς τὰς σκέψεις τῆς, και ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Ζοννεστράαλε, διά να παραλάβῃ ὅ,τι ἐχρεώζετο διά τὰ δύο κοράσια.

— "Όταν ἐπανῆλθεν, εἰς τὸ ἐπίπιόν τῆς ἦσαν δεμένα σκεπάσματα, ένα τόξον και βέλη.

Ἐτοποθέτησεν ἀναπαυτικῶς τὴν Λενέτταν εἰς τὸ ἄλογόν τῆς και ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Η Ειρηνοῦλα ἐγελοῦσε φαιδρότατα, μεθυσιμένη ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν και ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, εὐτυχῆς ποῦ ἐπήγαινε πρὸς τὸν πατέρα τῆς και συγχρόνως ποῦ ἐπαίξεν ένα καλὸ παιγνίδι εἰς τὴν Μίς και εἰς τὸν Γκυ.

— Ἄνεμόμυλος η ἀδελφή σου, κύριε

« Μετεχειρίσθη τὴν σέλλα τῆς ὡς ὀμβρέλλαν. » (Σελ. 85, στήλ. α'.)

Γκυ, ε ; . . . "Έννοια σου και δέν εἶνε τόσο ἀνεμόμυλος ! . . . Νομίζω ότι ἀρκετὰ σοῦ τὸ ἀπέδειξα. . .

Η πεδιάς, τὴν ὁποῖαν διέτρεχον οἱ ἵπποι, ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ λόχμας, ἀπὸ θάμνους ὑψηλοῦς, οἱ ὁποῖοι ἐγίνοντο ὀλονὲν πυκνότεροι.

— Τώρα θα εἰσχωρήσωμεν εἰς τοὺς θάμνους, είπεν η Γουίλελμίνα . . . ἀγκάθια και φεῖδια ὅσα θέλῃς ! . . . Νά, ἀρχίζει και γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ τῆς ἐρήμου !

Η Ειρηνοῦλα ἀνατρίχιασεν όταν ἤκουσε τὰ φεῖδια, ἀλλ' ἔκαμε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμίαν κ' ἐφώνησε :

— Ζήτη ἡ ἔρημος ! "Όταν θα λέγω 'στὰς φίλας μου, 'στὸ Παρίσι, ὅτι ἐξῆσα 'στὴν ἐρημον, σὰν τοὺς Ἰσραηλίτας, βέβαια δέν θα με πιστεύουν !

— Καί γιατί, άρ' οὔ θα τοὺς το λέγετε ; ἠρώτησεν η Γουίλελμίνα.

Η Ειρηνοῦλα ἐκατακοκκίνησε. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη δέν εἶχε πεισθῆ ἐνδομύχως ὅτι δέν ἔπρεπε να τὴν πιστεύουν πάντοτε ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΑΦΑΝΤΑ !

Ἐπὶ τρεῖς ἡδὴ ἡμέρας, τὰ παιδία διέσχίζαν τὴν ἐρημον.

Η Ειρηνοῦλα διετῆρει τὴν φαιδρότητα τῆς, και η σοβαρά Γουίλελμίνα ἐγελοῦσε κάποτε με τὰ ἀστεῖά τῆς.

Ἐως ἐδῶ, η ζωὴ τῆς ἐρήμου δέν παρουσίασε δυσκολίας. Χάρης εἰς τὸ τουφέκιον τῆς Βοεροπούλας και εἰς τὴν ἰκανότητα τοῦ Μαριμπῆ και τῆς Κάνας, τὸ κυνήγιον ἐπήρκει ἀφθόνως εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ μικροῦ ὀμίλου.

Αἱ νύκτες ἐπεροῦσαν ἡσυχῶς. Τυλιγμένα εἰς τὰς γούνας των, τὰ κοράσια δέν ἐκρίωναν καθόλου, οἱ δὲ ἀγρυπνοὶ φύλακές των ἠμπόδιζαν κάθε ζῶον να τὰ πλησιάσῃ.

Η χώρα, τὴν ὁποῖαν διέτρεχον, ἦτο τραχεῖα, ἐντελῶς ἀνυδροσ και σκεπασμένη ὁμοιόμορφως ἀπὸ ἐρείκην, χαμηλὴν και ξηράν. Τὰ παιδία ἤρχισαν να υποφέρουν ἀπὸ δίψαν. Η Ειρηνοῦλα δέν παρεπονεῖτο, η δὲ Λενέττα, γενοῖα και ὑπομονητικῶς ὡς Βοεροπούλα, ἐσφιγγε τὰ στεγνά τῆς χεῖλη και ἀνύψωνε τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς πρὸς τὴν Γουίλελμίαν, περιλύτους και φλογερούς.

— Κοντεύουμε να φθάσωμε 'στὴ μαμά; ἠρώτα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

— Ἀκόμη, ἀπεκρίνατο η Γουίλελμίνα, η ὁποῖα δέν ἐννοοῦσε να ψευσθῇ οὔτε πρὸς τὸ νήπιον.

Η πείνα δέν θα ἐβράδυνε να διαδεχθῇ τὴν δίψαν, και η Γουίλελμίνα ἐσυλλογίζετο τί θα τὰς εἶδε να φαγουν. Οὔτε ένα πουλὶ δέν εφαινετο εἰς τὴν ἐρημον ἐκείνην, οὔτε δένδρον ὑπῆρχε και ἐπομένως οὔτε καρπός.

Ἄλλ' η δίψα ἦτο ἐπαισιωχότερα και ἀλγεινότερα ἀπὸ τὴν πείναν. Δάκρυα ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια τῆς Λενέττας. Ὁλίβουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, η Γουίλελμίνα τὴν ἐνεθάρρυνε, κ' ἐδρόσιζε τὰ φλέγοντα χεῖλη τῆς με τὸν χάλυβα τοῦ τουφεκίου.

Με τὸ διαπεράστικόν τῆς βλέμμα προσεπάθει νακαλύψῃ κανὲν ρυάκιον, καμμίαν πηγῆν, ἀλλὰ δέν εφαινετο τίποτε, οὔτε ἕχνος !

Ἀσθμαίνοντες, οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν με βῆμα βραδύ. Η Κάνα και ὁ Μαριμπῆς ἔτρεχαν δεξιᾶ ἀριστερᾶ, ὀσφραϊνόμενοι τὸ ἔδαφος, πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ὕδατος. Καί η Γουίλελμίνα εἶχε περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἐστικτον τῶν ζῶων, παρά εἰς τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμούς.

Ἄλλη ἀνησυχία ἤλθε τώρα.

Η Βοεροπούλα ἀπὸ τινος παρετῆρει με προσοχὴν τὸν οὐρανόν. Ἐξαφνᾶ ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογόν τῆς, τὸ ἐξεσέλλωσε γρήγορα, και φώναξεν εἰς τὴν Ειρηνοῦλαν να κάμῃ τὸ ἴδιον.

Τὸ κοράσιον ὑπῆκουσε μηχανικῶς.

— Πάρτε τὴ σέλλα σας, καθίστε κάτω και σκεπάστε καλά μ' αὐτὴ τὸ κεφάλι σας! ἐφώνησε κάλιν η Γουίλελμίνα.

Και κάμνοντα συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγε, μεταχειρίσθη τὴν σέλλα τῆς ὡς ὀμβρέλλαν και ἐστῆγασε ὑπ' αὐτὴν τὴν μικρὰν Λενέτταν, η ὁποῖα εἶχε γονατίτη πλησίον τῆς.

Ἦτο καιρός.

Χάλαζα ὀγκώδης ἤρχισε να πίπτῃ με ὀρμὴν και με πάταγον.

Ἐκπλαγείσα διά τὸν ἐξαφνικὸν αὐτὸν κατακλυσμόν, η Ειρηνοῦλα ἀπετόλμησε να βγάλῃ ὀλίγον τὸ κεφάλι τῆς και να ρίψῃ μιάν ματιάν.

Ὀλίγον ἐλείψε να πληρώσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀπροσῶνην τῆς. Κόκκος χαλάζης τὴν ἐκτύπησεν εἰς τὸ μάγουλον και τῆς το αἰμάτωσεν. Εὐτυχῶς η πληγῆ ἦτο ἐλαφρά.

Η χάλαζα διήρκεσε πέντε λεπτά. Τὰ τρία κοράσια ἔπευσαν και ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, ἀφ' οὔ ἐβρεξαν τὰ χεῖλη των με μερικὸς κόκκους χαλάζης οἱ ὁποῖοι ἐτάκησαν ἀργότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐκείνου ἐδάφους.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια) ΤΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΑΙ

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον.

Εἶχον ἀκόμη ἕξ ὥρας να διέλθουν ἐν τῷ μῆσῳ τοῦ σκότους ἐκείνου, βαθυτέρου εἰς τὸ δάσος παρά εἰς τὴν πεδιάδα. Ἐξ ὥρας μακρὰς φόβων και κινδύνων.

Ὅτι ὁ Κάμης και οἱ σύντροφοί του εὐρίσκοντο ἐξησραλισμένοι κατά τῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ὁποῖους ἀνεχαίτιζεν ὁ ἀνυπερβλήτος τῶν δένδρων φραγμός, τοῦτο ἦτο βέβαιον. Ὑπὸ τὴν ἔσποψιν αὐτῆς, οὐδὲν ἐφοβοῦντο πλέον. Ὁ ἄλλος κίνδυνος όμως, τώρα τοὺς ἠπείλει περισσότερο. Μὴ λησμονώμεν τὰ πολυάριθμα φῶτα, τὰ ὁποῖα, κατά τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, ἐφάνησαν εἰς τὸ δάσος, τὰς ἀνεξηγήτους λάμψεις, ἐκ τῶν ὁποῖων ἐφωτίσθησαν, ἔπειτα οἱ ὕψηλοι κλάδοι τῶν δένδρων . . . Ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι ὀμίλος ἰθαγενῶν ἦτο ἐστρατοπεδευμένος εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος; . . . Καί δέν ἦτο εὐλόγος ὁ φόβος ἐπιθέσεως, κατά τῆς ὁποῖας οὐδεμία ἄμυνα ἦτο δυνατή; . . .

— Ἄς ἀγρυπνήσωμεν, είπεν ὁ ὀδηγός όταν ἠμπόρεσε να πάρῃ ἀναπνοὴν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν ἐκεῖνο τρέξιμον, και όταν εἶδεν, ὅτι ὁ Γάλλος και ὁ Ἀμερικανός ἦσαν εἰς θέσιν να ὀμιλήσουν.

— Ἄς ἀγρυπνήσωμεν, απήντησεν ὁ

Τζῶν Κόρτ, και ἄς εἴμεθα ἑτοιμοὶ να ποικρούσωμεν τὴν ἐπίθεσιν. . . Οἱ ἰθαγενεῖς δέν θάπεμπκρόνθησαν. . . Ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἐσταμάτησεν, και ἰδοὺ τὰ λεῖψανα φωτιᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν βγαίνον ἄκόμη μερικοὶ σπινθήρες. . . Ἐφώνησε, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξ βημάτων, παρά τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἑκαῖεν ἀνθρακίχ χύνουσα λάμψιν ὑπέρυθρον.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ ἐσηκώθη, και προ

τείνων τὴν καραμβίαν του, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν λόχμη. Ὁ Κάμης και ὁ Τζῶν Κόρτ τὸν ἐπερίμεναν ἐναγωνίως, ἑτοιμοὶ να δράμουν κατόπιν του ἐν ἀνάγκῃ.

Η ἀπουσία τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ δέν διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ τρία ἢ τέσσαρα λεπτά. Τίποτε ὑποπτον δέν εἶχεν ἰδῆ, δέν εἶχεν ἀκούσῃ τίποτε ἰκανὸν να ἐμπνεύσῃ τὸν φόβον τοῦ ἀμέσου κινδύνου.

— Τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ δάσους πρὸς τὸ παρὸν εἶνε ἐρημον, είπεν. Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ μαῦροι το ἐγκατέλειψαν. . .

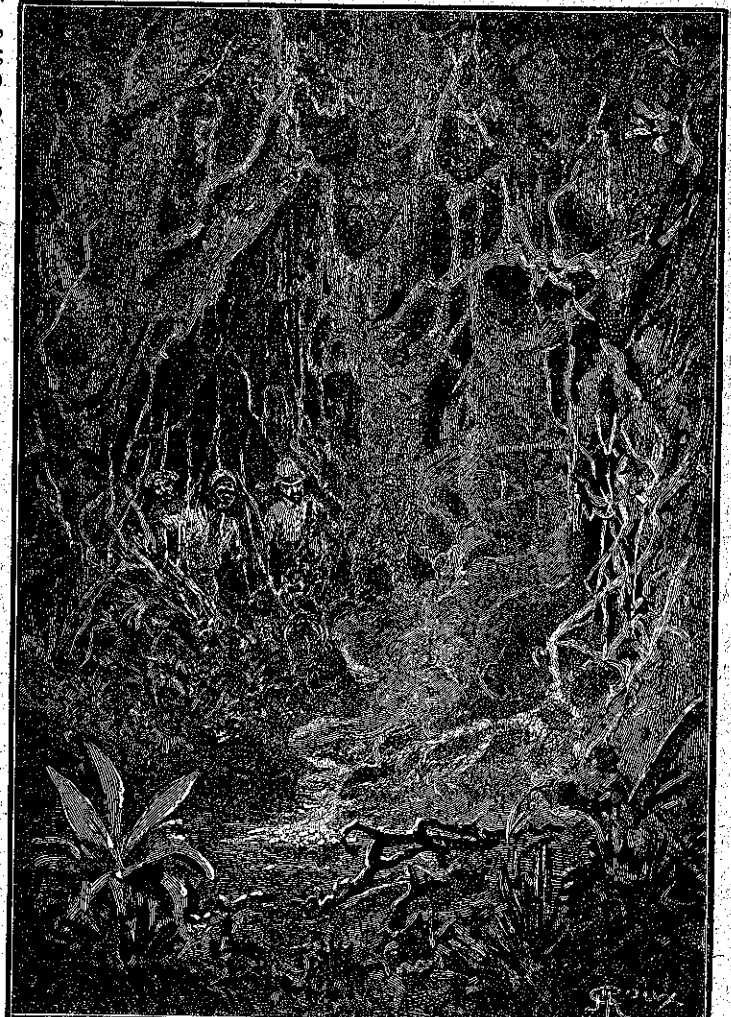
— Ἴσως, θα ἔφυγαν όταν εἶδαν τοὺς ἐλεφάντας να τρέχουν πρὸς τὸ δάσος, παρετῆρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Ἴσως, διότι τὰ φῶτα που εἶδομεν, ὁ κύριος Μὰξ και ἐγώ, είπεν ὁ Κάμης, ἐσθυσαν εὐθὺς, μόλις ἠκούσθησαν τὰ πρῶτα μουγγριτὰ τῶν θηρίων. . . Ἀπὸ φόβον τώρα ἢ ἀπὸ παρφυλάξιν, ποῖς ξέρει. . . Καί όμως οἱ ἰθαγενεῖς ἔπρεπε να γνωρίζουν ὅτι εἶνε ἀσφαλισμένοι ὀπίσω ἀπὸ τὰ δένδρα. . . Περὶ ἔργον πρᾶγμα !

— Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον, ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, και η νύκτα δέν εἶνε κατάλληλος να μας το ἐξηγήσῃ. Εἰς τὸ σκότος δέν εἶνε δυνατόν να φωτισθῇ κανεὶς. Ἄς περιμένωμεν λοιπὸν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀν και θα κοπιᾶσω πολύ, τὸ ὀμολογῶ, να μείνω ἀγρυπνος, διότι

τὰ μάτια μου κλείνουν χωρὶς να θέλω. — Ἀσχημὴ ὥρα ἐδιάλεξες δια να κοιμηθῆς, ἀγαπητέ μου Μὰξ, είπεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Δέν γίνεται πῶς ἀσχημὴ, ἀγαπητέ μου Τζῶν, ἀλλὰ ὁ ὕπνος δέν ὑπακούει, διατάσσει. Καληνύκτα και ἐς αὔριον! Μετ' ὀλίγον, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ἐξηπλωμένος παρά τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἦτο βυθισμένος εἰς ὕπνον, βαθύν.

« Παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, ἑκαῖεν ἀνθρακίχ χύνουσα λάμψιν ὑπέρυθρον. » (Σελ. 85, στήλ. β'.)

— Πήγαίνε να κοιμηθῆς κοντὰ του, Λάγγα, είπεν ὁ Τζῶν Κόρτ. . . Ὁ Κάμης και ἐγώ θάγρυπνήσωμεν ὡς τὸ πρῶτ.

— Ἐγώ εἰμαι ἀρκετός, κύριε Τζῶν, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγός. Εἶμαι συνηθισμένος να γρυπνῶ μόνος μου, και σας συμβουλεύω να μιμηθῆτε τὸν φίλον σας.

Ἦμποροῦσαν να ἔχουν πεποίθησιν εἰς τὸν Κάμην. Οὔτε ἐν λεπτόν τῆς ὥρας, δέν θα διέκοπτε τὴν ἐπαγρύπνησιν.

Ὁ Λάγγα ἐπήγε κ' ἐξηπλώθη πλησίον τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐδούκνισσε νάντισταθῇ, και ἐπὶ ἐν τέταρτον ἀκόμη εἶμεινε συνομιλῶν μετὰ τοῦ ὀδηγοῦ. Συνομιλήσαν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς

Πορτογάλου, με τον οποίον πρό πολλού χρόνου ήτο συνδεδεμένος ο Κάμης, και του οποίου τα προτερήματα έλαβον άφορμήν να εκτιμηθούν οι σύντροφοί του διαρκούντος του ταξιδιού.

Ο κακομοίρης έπρελάθηκε, έλεγεν ο Κάμης, άμα είδε την συμφοράν που έπαθεν από τους δειλούς εκείνους άθωφόρους, οι οποίοι τον έγκατέλειψαν, τον έλχστευσαν, τον έκλεψαν...

Ο δυστυχισμένος!... έψιθύριζεν ο Τζών Κορτ.

Ήσαν αι τελευταίαι λέξεις τας όποιαις έπρόφερε. Νικηθείς υπό του ύπνου εξηπλώθη επί της χλόης και απέκοιμήθη άμέσως.

Μόνος, με άγρυπνον όμμα και προσεκτικόν ούς, εξέταζων τους παραμικροτέρους κρότους, με την καραμβίναν πλησίον του, διερευνών διά του βλέμματος τα πυκνά σκότη, ύπεγυριόμενος κάποτε δια να επισκοπήσῃ κάλλιον τους μυχούς του δάσους, το έδαφός του δια μέσου των διαχλαδωθέν, έτοιμος τέλος ναφυπνίσῃ τους συντρόφους του, αν παρουσιάζετο άνάγκη άμύνης, — μόνος ο Κάμης ήγρύπνησε μέχρι των πρώτων λάμψεων της αύγης.

*

Από τα μέχρι τούδε έκτεθέντα, ό άναγνώστης ήδυνήθη να έννοησῃ την διαφοράν του χαρκτηρος, την ύφισταμένην μεταξυ των δύο φίλων, του Γάλλου και του Άμερικανού.

Ο Τζών Κορτ ήτο άνθρωπος σοβαρού και πρακτικού πνεύματος, — προτερήματα συνηθη εις τους κατοίκους της Νέας Άγγλίας. Πεννηθείς εις την Βοστώνη, μόνον τα καλά των Υαγκαίων είχε καταγίνετο εις γεωγραφικά και ανθρωπολογικά ζητήματα, και ή σπουδή των ανθρωπιών φυλών τον ένδιέφερον εις βαθμόν μέγαν. Έκτός των προτερημάτων τούτων, είχε προσωπικήν άνδρειαν, θάρρος ακατάβλητον, την δε άφοσίωσιν προς τους φίλους του ήτο ικανός να έξωθήσῃ μέχρι της έσχάτης θυσίας.

Ο Μάξ Ουμπέρ, Παρισινός, ό οποίος έμεινε τοιούτος και εν τῷ μέσω των μακρυνών χωρών όπου τον ξεφρασαν οι τύχαι της ζωής, δεν ήτο κατώτερος του Τζών Κορτ ούτε κατά τον νούν ούτε κατά την καρδίαν. Άλλ' ήτο όλιγώτερον εκείνου πρακτικός, και δύναται τις να εἶπῃ ότι «έξῃ εις στίχους» εν ψ ὁ Τζών Κορτ «έξῃ εις πεζόν». Η ιδιόσυγκρασία του τον έξώθη διαρκώς εις θήραν παραδόξων, — καθώς παρετήρησεν ήδη ο άναγνώστης, — και δια να ικανοποιησῃ αυτήν την περιέργειαν, το πάθος μάλλον, θα ήτο ικανός να διαπράξῃ πάσαν άφοσύνην, να έκτεθῇ εις κάθε κίνδυνον, αν ο συντεός του σύντροφος δεν τον συνεκράτει. Η έπέμβασις αυτή του Τζών Κορτ εις πολ-

λός περιστάσεις έράνη άναγκαία, από της άναχωρήσεως των εν Λιμπρεβίλλης. Η Λιμπρεβίλλη εινε ή πρωτεύουσα του γαλλικού Κογγου και του Γκαμπών. Κτισθείσα το 1849 επί της δεξιάς όχθης του τελευταίου τούτου ποταμού, αριθμεί σήμερον χιλίους πεντασσίους έως χιλίους έξακσίους κατοίκους. Ο διοικητής της άποικίας έδρεύει εδώ και δεν πρέπει να ζητήσῃ τις άλλα οικοδομήματα, εκτός της ίδιας του οικίας. Το νοσοκομείον, το κατάστημα των Ίεραποστόλων, και, δια το έμπορικόν και βιομηχανικόν μέρος αι άνθρακαποθήκαι, τα μαγαζεία και τα έργοστάσια, αποτελούν όλόκληρον την πόλιν.

Εις άπόστασιν τριών χιλιομέτρων από της πρωτεύουσης, εύρίσκειται εν παράρτημα, εν προάστειον, το Γλάς, όπου εύήμερον τα γερμανικά, άγγλικά και άμερικανικά έμπορεία.

Εδώ έγνωρίσθησεν ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κορτ, πρό πέντε ή έξ έτών, και συνδεδήσαν δια φιλίας άτασπάστου. Αι οικογένειαι των είχαν σπουδαία κέρδη από το άμερικανικόν Έμπορείον του Γλάς, όπου και οι δύο κατέχον θέσεις ανωτέρων υπαλλήλων. Το κατάστημα τούτο διετηρείτο εις πλήρη άκμήν, έξάγον δια τας άγοράς της Άμερικής και της Εύρώπης έλεφαντόδοντον, οίον φοινίκων, κάρνα γχορού, κόκκους Κάφρας, και άλλα εύχώρα προϊόντα, έδώδιμα, άρωματικά, ή φαρμακευτικά.

(*Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΩΡΑΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ο Έρρίκος Η', βασιλεύς της Άγγλίας, εύρίσκόμενος εις έριδας με τον Φραγκίσκον Α', βασιλέα της Γαλλίας, άπεφάσισε να τω μηνύσῃ δι' ένός άπεισταλμένου λόγια υπερήφανα και άπειλητικά.

Πρός τον σκοπόν τούτον εξέλεξε τον επίσκοπον Μπόννερ, προς τον οποίον έτρεφε πάσαν ύπόληψιν και έμπιστοσύνην.

Άλλ' ο Μπόννερ παρετήρησεν, ότι ή ζωή του θα έξετιθετο εις τον έσχατον κίνδυνον, αν παρουσιάζετο τον εἶπῃ τέτοια λόγια εις βασιλέα τόσον υπερήφانون, όσον ήτο ο Φραγκίσκος Α'. — Έννοία σου, μη φοβίσαι, τῷ εἶπεν ο Έρρίκος Η', αν ο βασιλεύς της Γαλλίας τολμήσῃ να σε φονεύσῃ, θα κόψω άμέσως τας κεφαλάς όλων των Γάλλων, τους όποιους έχω εδώ εις την έξουσίαν μου.

— Το πιστεύω' άλλ' από όλας αυτάς τας κεφαλάς, καμμία δεν θα ήμπορούσε να εφαρμωσθῇ εις τους ώμους μου καλύτερα από αυτήν εδώ, άπεκριθῆ ο επίσκοπος δεικνύων την κεφαλήν του.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Στοιχειόγραφος. — Από μιαν λέξιν, δι' άφαιρέσεως ένός ή περισσοτέρων εκ των στοιχείων της, ή δια προσθήκης ένός ή περισσοτέρων στοιχείων, προκύπτει άλλή λέξις. Εις την διατύπωσιν των Στοιχειόγραφων, επεκράτησε να νομίζεται αλληγορικώς το μὲν πρῶτον στοιχείον κεφαλή, το δε δεύτερον λαίμος ή τράχηλος, το δε μεσαία μέση, το δε τελευταία πόδες ή ούρα. Παράδειγμα :

Ένα μικρά-μικρά πουλάκια. Όπως είμαι, θα με ίδιξει. Λίγος κεφαλήν αι λίγους των ανθρώπων θα με βοηθήσει. Κα' αν δεν με' έξεσει, σας λέγω πως' άδίκως με' έπείλει. (Χυθός-γυθός.)

Δι' άφαιρέσεως του λαίμου, γίνεται ο Στοιχειόγραφος Πληγή - πηγή. Διά προσθήκης κεφαλής και λαίμου : "Όνος - Κρόνος, κτλ. Και εδώ ή όρθογραφία δεν εινε άπαραίτητον να τηρήται οι Στοιχειόγραφον Ζήμη - Οίμησι, Κρήνη - ρήνη κτλ. δύναται να θεωρηθούν ως όρθοι. Η Διάπλασις όμως, προκειμένου μόνον περι Στοιχειόγραφων, προτιμά εκείνους, εις τους όποιους τηρείται ή όρθογραφία.

Και εν παράδειγμα άκόμη Στοιχειογράφου λογοπαικτικῶς :

Είμαι λέξις και στοιχεια πέντε σου επισκεπτιώ, αν τα τρία μου αφαιρέσῃ, εἶς θα ίδῃς με τα δύο.

Η λύσις εινε λέξις. Αν αφαιρέσωμεν τα τρία στοιχεία λ, ε, σ, δεν θα εύρωμεν την λέξιν εἶς με δύο στοιχεῖα :

Μεταγραμματισμός. — Ο Μεταγραμματισμός εινε Στοιχειόγραφος, με την διαφοράν μόνον ότι ή μία λέξις προκύπτει από την άλλην, δι' αντικαταστάσεως ένός εκ των στοιχείων της δι' άλλου. Παράδειγμα :

Βγάλε ψῖ και βάλε σῖ και θα ίδῃς από πουλάκι άνθρακον φράσιος Είδος τι ποιήσεως

(*Έπος - έπος)

*Άλλα παραδείγματα: Κύρος-Σύροι, Βιβλίον-βιβλίον, Κάδος Κάσος κλπ. κλπ.

Σημειώσον ότι εις όλα ταυτα τα εἶδη των Άσκήσεων, ή τάξις των στοιχείων, (εἶς προσθέτομεν, εἶτε αφαιρούμεν, εἶτε αντικαθίσταμεν) μένει ή αὐτή. Αν όμως ή νέα λέξις προκύπτῃ εκ της άλλης και δια μεταβολής εις την τάξιν των στοιχείων, (παραδείγματος χάριν Δόχη-μολόχη — όπου το μῖ γίνεται γάμα, άλλα μεταβάλλει και θέσιν) όρελιόμεν να δηλώσωμεν, ότι πρόκειται και περι Άναγραμματισμῶν.

Σημειώσις. Παρέλιψα να εἶπω προηθές, ότι εις τον Δεξιόγραφον ούδέποτε πρέπει να χωρίζονται αι διφοροί. Παραδείγματος χάριν ή λέξις Έλαία, δεν ειμπορεί να γίνῃ λεξιγράφος χωριζομένη εις τας λέξεις ελα ία, διότι αι λέξεις αυται κἀμουν δια του ήχου των ελαία. Δανθασμένος επίσης θα ή ο και ο Δεξιόγραφος : Ωραϊός (Ωρα-Ίος). (*Έπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιροκεφαλάκης, ευλιζόμενος υπό του πατρός του, αναφανεί :

— Κάμε πατέρα να ίδῃς καλό ! Έπείλῃ υπό του Άταβύριου Ρόδου

*

— Λοιπόν, Τάκη, πῶς εἶπῃς χθές ή πάλη σου με τον Γεώργιο;

— Έ, καλά... ποτε εἶγώ ήμουν από κάτω του, ποτε εκείνος από πάνω μου... Στο τέλος όμως φοβίσθηκε και τώκοψε λάσπη. Να ίδῃς; όμως πῶς τον περνούσα και 'ετο τρέξιμό... ήμουν πολύ πιό μπροστά εἶγώ ! Έπείλῃ υπό Τερασίμου Α. Λασκαράτου

ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΕΝ άπαντώ κατά κανόνα εις τας άνωύουμους επιστολάς, άλλα φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανόν, ό οποίος να μην έχῃ την εξαίρεσιν του. Από τας Πάτρας έλαβα μιαν επιστολήν ύπογεγραμμένην μόνον με τα αρχικά Π. Κ. Ο γράφων μου λέγει ότι εινε πτωχός, ότι έχει μεγάλην επιθυμίαν να γίνῃ συνδρομητής μου, και με παρακαλεί να το εἶπω εις τους εν Πάτρας φίλους μου, δια να κἀμουν έρανον και να τον έγγράψουν. Έμπορούσα να μη άπαντήσω εις τοιαυτήν επιστολήν; Λοιπόν αἶ λάβον γνώσιν οι εν Πάτρας συνδρομηταί μου. Νομίζω ότι δεν εινε άνάγκη να γίνῃ έρανος κάποιος θα εύρεθῇ να μου σταίλῃ 7 δραχμάς δια να έγγράψω το πτωχόν αυτό παιδί. Και αν εύρεθουν δύο ή τρεῖς, ίσως το κάλλτερον, θα το έγγράψω δια δύο ή τρία έτη.

Λουλοῦδι της Καρδίας, αυτό το ψευδώνυμον σου έγκρίνω προς άντικατάστασιν του παλαιού. Δέν σου άπαντώ τίποτε άλλο, και ήξευρεις διατί. Άλλ' αυτό ήμπορεί να εξακολουθήσῃ.

Η γνώμη μου, Έσπειροπούλα, εινε ότι δεν υπάρχει άνάγκη να λάβῃς ψευδώνυμον, διότι δεν πειράζει αν το έμαθαν μερικά φίλοι σου, και διότι θα έμάνθαν επίσης και το άλλο. Εύγε, άρα μετέφρασαν το γιωπωνεζικό παραμύθιον, δεν πιστεύω όμως να μου το εἴσεις προς δημοσίευσιν, διότι, καθώς γνωρίζεις, έργα συνδρομητῶν μου δεν δημοσιεύω ποτέ.

Εύγε, ένθεάκις εύγε εις την Μέμφιδα [9E]. Μου έστειλε το αντίτιμον τριών συνδρομῶν δια να έγγράψω τρία άπορα παιδιά, ήτοι, εκ των συσταθέντων εις το 1^{ον} φύλλον, τον εν Δορίσση πτωχόν μαθητήν του Έλληνικού Σχολείου και την μιαν εκ των δύο κορασιών, (διότι την πρώην ένέγραψον ήδη ο Άετός του Όλύμπου,) και τέλος τον πτωχόν μαθητήν του Ναυπλίου, τον συσταθέντα εις το 4^{ον} φύλλον. Και δεν άρκει αυτό, άλλα μου ύπεσέκησθ ότι κατ' έτος θανατώνω αυτή ή ίδια Μέμφις τας συνδρομαίς των.

Από τας οδηγίας προς σύνθεσιν των Πνευματικῶν Άσκήσεων, Κικνεϊοῦ Άσμα, οδηγείται κανείς και πῶς να τας λύῃ. Διότι όταν γνωρίζῃ τους κανόνας κατά τους όποιους συντίθενται, δεν χρειάζεται τίποτε άλλο παρά... εύφια: Προτιμῶ τας Άσκήσεις, αι όποιαις επιδέχονται μιαν μόνον λύσιν, άλλα δεν εινε δυνατόν να εύρισκω πάντοτε τοιαύτας, προπάντων δε Σχηματα. Όποτε καλόν εινε να σημειώσῃς όσας λύσεις εύρίσκεις, και μεταξυ αυτών θα εινε βέβαια και ή ιδιική μας.

Και έκαστον χείρας αν εἶπεν ή Λευκή Άκακία [EE], κρίνῃ δέν της ξεφθασαν — λέγει, — δια να μου γράψῃ δλας της τας έντυπώσεις, δλας τας ιδέας που της έρχονται. Και ο μεγαλύτερος σκόπεός εινε ή αρχή. Δέν εἴτεύρει πῶς ναρχίσῃ την επιστολήν της ! Αὐτήν την φοράν όμως την ήρτισε και την ετελείωσε τόσο καλό, ώστε πέρνει και δύο εύσημα, μαζί με τας εύχαριστίας του κ. Φαίδωος δι' όσα γράφει.

Κυκλαμιά [E] δια την ώραιαν επιστολήν, ή οποία, ως πάντοτε, μαρτυρεῖ την πολλήν αγάπην σου. Δέν σου άπαντώ έκτενωθῇ δια το ζήτημα, δια να μη έννοησῃ τίποτε ή ένδιαφερομένη... Χαζοφιλόσοφο, δεκτόν το νέον σου ψευδώνυμον, και έλπίζω ότι... θα το τιμήσῃς.

Ανατέλλων Άσπῆ [EE] δια την ώραιαν και καλλιγραφικήν επιστολήν. Όταν θα προκηρύξω Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας — πολύ γρήγορα, — εἶμαι βέβαια ότι θα διακριθῇ.

Εἶδες βέβαια, φίλε μου Δ. Π. Α, ότι σου ένέκρινα το ψευδώνυμον Κανονικός Ήλιος. Άδιόφορον αν εἶγες προεἶνῃ και σύ το 'Ανατέλλων 'Ασπῆ. 'Αφ' οὔ το εἶδες με άλλα άρχικά, δέν έπῆρε να ύποθέσῃς ότι ήτο δια σέ.

Έγκρίνωσά τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χάρας εις την αλληλογραφίαν μου και

εις τους Διαγωνισμούς μου, τους νέους μου φίλους : Γρανικῶν (Γ. Χ. Π.) Πολύχρωμον Γράδα (Κ. Β. Χ. να φυλάξῃς τους γράφους σου και να μου τους σταίλῃς όταν θα προκηρύξω διαγωνισμὸν) Άτοιγάναν (I. Δ. Φ. σου έστειλα δ, τι εἴχησῃς) Τζέμ-Βέστ (Α. Π. Κ.) Ζωφλίχ (Σ. Π. Κ.) Φιλύδοσος Μακεδόνα (Τ. Π.) Μέγαν- Άδάμαντα (Χ. Π. Κ.) Φροῦ-Φροῦ (Σ. Α. Π.) Μέλισσαν τοῦ Ίμνητοῦ (Ε. Α. έστειλα εκ νέου τα φύλλα 1-2.) Ούλ-ράνιον Όόλον (Δ. Γ. Κ.) Σμυρναϊκὸν Κάλ-πον (I. Π. εκείνω ποτέ επρομύθησῃς άνήκει εις άλλον) Άφρικανικὸν Ήλιον (Π. Α. Γ. μόνον αυτό τοῦ ελεύθερον) Άρσος Περιστέραί (Κ. Σ.) Όράκα Πολεμιστήν (Α. Κ. Β.) και Σερσαι τέρ (Ε. Π. Α.) — Τους εύχαριστῶ δλας δια τας ώραιάς επιστολάς που μου έγγραφαν, και έλπίζω ότι θα γίνουν, καθώς γράφουν, από τους καλλιτέρους και θερμότερους φίλους μου.

Άσπασμοί, Πληροφορίαι: ή Φθινοπωρινή Άνθε χαριεῖα τον Νεκτοκδρακα και τον πληροφορεῖ ότι τον γνωρίζεις — ή Έρημητις άσπάζεται το Εύσομον Άνθος και το Λευκόν Κρίνον, τας όποιαις γνωρίζει, ζῆ-εἶ δὲ τα αρχικά και την διαμονήν της Μονάσεως — ή 'Ιδαντική Γλυκότης άσπάζεται την Άδραν της Κερκύρας και την εύχεται περαστική, χαριεῖα δὲ το Άνθος της Κερκύρας και τον Τριανταφυλλένιον Κάμπον — ή Λιακή Μαργαρίτα άνιχαριεῖα το Μολὸν Λαβὲ και το παρακαλεῖ θερμῶς να μη λησμονήσῃ την ύπόσχεσιν του, άσπάζεται δὲ την Έφρασιακήν Μαργαρίταν και εινε κατενοουσιασμένη με την γνωριμίαν της — το Λευκόν Κρίνον χαριεῖα το Φουγάρο της Έβγερίας και το έρωτῶ πῶς περνῶ εις το νέον μέρος; ζῆ-εἶ δὲ το όνομα της Μαυρης Προσωπίδοφορον — ή Γλυκύλαος Όνος πληροφορεῖ την Άμαρυλλίδα ότι εἰσπούδασεν εις το 'Οδείο της Βολάντας, όπου σπο δάδων δλαί οι ως αυτὸν μουσικοί — το Άταθύριον Ρόδον άσπάζεται τον Σκανδαλιάρην και τον συχαριεῖα δια τας έντυπώσεις του εις το Foot-ball — ή Μόνωσις πληροφορεῖ την Άλλοπρόδαλλον ότι δεν εινε συμπλήτις της, και δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ειμπορεῖ να της φανερώσῃ τῷ ονόματι και την διαμονήν της — ή Έλληνοπούλα άσπάζεται την Ζουλέϊαν και την έρωτῶ ποτε θα ύβω μεν την εικόνην της; (πολύ γρήγορα, διότι μου έστειλε την φωτογραφίαν της) — ή Άσπῆ της Ανατολής άσπά- ζεται τον Φάρον της Ανατολής και τον Φιλελεύθερον Μακεδόνα — ή Άριστοκράτις Ρουμωρις ζῆ-εἶ αλληλογραφίαν με την Άρετάβλητον Καρδίαν, περι της όποιαις έχει τας άρίστος συστάσεις από μιαν φίλην της και ιδιικήν της — ή Μικρά Βιολίστρια ζῆ-εἶ αλληλογραφίαν με την Δεσποινίδα Παρακράτησιν — το Πεπρωμένον άσπάζεται την Κόρην τοῦ Στρομυδίνος και ζῆ-εἶ τῷ αρχικῷ της, διότι εινε από τα μέρη του — ή Έλένη I. Καπέλλου άσπάζεται την Κλεοκίχην Καπέλλον και την έρωτῶ που μένει, διότι έχον τον ίδιον επώνυμον — ή Ναυοικῆ συχαριεῖ την Μυστικὴν Φωγήν δια την απόφασίν της, και την παρακαλεῖ να της φανερώσῃ τῷ ονόματι της δια δελταρίου — το Κορινθιακόν Κῆμα άσπάζεται το Κνανόν Σπήλαιον, ζῆ-εἶ δὲ το όνομα της Λιακής Μαργαρίτας. — το Εύσομον Άνθος ζῆ-εἶ το νέον ψευδώνυμον της Χλόης της Θαλάσσης — ή Άρεμώδη των Πατριῶν άσπάζεται την Βροντήν τοῦ Διός, την όποιαν γνωρίζει — ή Άγγελος της Αγάπης πληροφορεῖ το Κρητικόν Κάστονον ότι ταρ- χικῶς του εινε Ε. Χ. Β. άλλα δεν εινε αὐτός που νομίζει — ή Έλπίς των Δυστυχῶν άσπάζεται την Έβθυρον Κόρην — ή Έλληνοική Ναυαρχία άσπάζεται την Κόρην των Άλλεων και δ- λας τας έσοτερικάς του Άσρακειου Πατρῶν — ή Χρυσόπτερος Άλλικὸν πληροφορεῖ την Εύγενή Καρδίαν ότι την ανεκάλυψε και την έρωτῶ αν της ήρεσαν τα δελτάρια που της έχάρισεν ή

φίλη της. — ή Έξοριστος Ναπολέων πληροφορεῖ την Άδραν της Κερκύρας ότι δεν εινε υίός, άλλ' έγγονός, και εκ πατρός και εκ μητρός, στρατιωτικῶν, και έπιθυμεῖ ναταλλάξῃ Μ. Μυστικῶς — ή Καρδιογενετής τότε θα εἶπῃ τῷ ονόματι μου εις το Σμαράγδιον Περιδέραιον, όταν θα τῷ υποσχεθῇ ότι θα τῷ εἶπῃ και αὐτό το ίδιον του — ή Χιωτῆς-Σουλιώτης πληροφορεῖ τους φίλους μου, ότι νομίζεται Γεώργιος I. Βιτιάνης και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον. — ή Φιλόμοσος Νεάνης ζῆ-εἶ αλληλογραφίαν με την Άδραν της Κερκύρας — ή Χιονοσοκεῖς Διόρη άσπάζεται την Μαργαριτοφορον — ή Διονυσιαῖς Πηγή άσπάζεται την Άραχίνισαν Τραπεζοεντινὸν και την Έριμωτήν Τολιποπούλου, οι όποιαις την γνωρίζων καλά — ή Μυστηριώδης Φύσις ζῆ-εἶ αλληλογραφίαν με την Χιακήν Μαργαρίταν, εκ των όρχικῶν της όποιαις δεν ένόησε τίποτε — ή Πειραική Νῆξ άσπάζεται την Άθωαν Καρδίαν και ζῆ-εἶ τάρχηά της — ή Μικρὸς Γυμασιώσις πληροφορεῖ τον Μενόψαννον ότι ήλλαξε ψευδώνυμον — ή Λευκή Άκακία πληροφορεῖ την Μεληχράν Άκτινα ότι ή διαμονή της εινε αι Πάτρας, άλλα δεν ειμπορεῖ να της εἶπῃ το όνομα της — ή Μαύρη Προσωπίδοφορος άσπάζεται την Άδραν της Κερκύρας και ζῆ-εἶ τῷ ονόματι της — δι' άλλας δὲν υπάρχει τόπος, διότι εἴχαμεν περισσεύμα και από την προηγουμένη εβδομάδα.

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ναταλλάξουν: το Εύσομον Άνθος με το Κνανόν Σπήλαιον, Βοσκόν των Άλλεων και Κόκκινο Καπελάκι — το Κορινθιακόν Κῆμα με τον Μαθηματικὸν Άρχιμηθῆν, Κνανόν Σπήλαιον, Βοσκόν των Άλλεων και Κεντρί — ή Κλάδος Μύρισης με τον Έξοριστον Έλληνα Μάθρον Προσωπίδοφορον και Άρνὸν τοῦ Παο- νασοῦ (με τα όνόματά των) — ή Όβελισκος της Κλεοπάτρας με την Άδραν της Κερκύρας, Χιωτοπούλαν, Γέρο — Κροῦγγερ και Πρέ- κια της Μαργαρίτας — ή Σημαία της Άγρίας Λαύρας με την Κυματιζούσαν Θαλάσσαν Άγρό Περιστεράκι, Μελαγρολικὴν Σελι- νολάτριδα και Κρητικὸν Κάστονον (εἶ δυνατόν με τα όνόματά των) — ή Μόνωσις με την Ξανθήν Βοσπίδα, Ψύλλον τοῦ Δουράθεως, Κατσαρομάλλον, Εύγενή Καρδίαν και Ίον τοῦ Άρσῶ (αν θέλουν με τα όνόματά των) — ή Βασιλεύς των Ναυτῶν με την Ορειοπούλην Ψυχήν, Άγγελον της Εύτυχίας και Σιωπολη- λην Νύκτα (με τα όνόματά των) — ή Κωπη- λιτικὴ Κόθνον με την Άδραν τοῦ Πηλίου, Άγ- θος της Τπομορις, Μέμφιδα, Όβελισκαν της Κλεοπάτρας και Μυστηριώδη Φύσιν — το Έβθυρόν Νέφος με την Άθωαν Καρδίαν Ξανθήν Βοσπίδα, Θαλασσιῶ Λουλοῦδι, Μα- ρίδα τοῦ Εύριππου και Τραγιάσκαν — το Άγ- θος Μαίλον με την Γλυκότηγενον Σελήνην, Έφρασιακήν Μαργαρίταν, Άνθος της Άρετικής Κόρην τοῦ Στρομυδίνος και Άγγελον Αύγε- ρινόν — ή Έλληνοπούλα με την Μικράν Βιολίστριαν, Σμυρὴν Κόρην, Έλληνοικὸν Άε- ράκι και Δαφροστοφῆ Ναυαρχόν — το Άγ- θος της Κερκύρας με τον Φάρον της Άνατο- λῆς και Τσιγγαρέλαν — το Λευκόν Κρίνον με την Γαλλικὴν Ναυαρχίδα, Έλληνικήν Ναυαρχίδα, Κονασιμῶν και Άρσος της Έ- σήμου (με τα όνόματά των) — ή Κελτικῆς με τον Χωλόν Διάβολον, Άδραν της Κερκύρας, Άγγελον της Αγάπης και Βίγλαν (αν θέ- λουν, και με τα όνόματά των) — ή Εμίρης της Βουναράς με τον Τερεφαννον Λόρτα — ή Άγγελος Αύγερινός με την Παριστριαν, Σπαρτιατιδα Χειλιώτιδα, Ναυτοπούλαν της Άνδρον, Εύγενή Καρδίαν και Μόνωσιν — το Άταθύριον Ρόδον με τον Κρητικὸν Κάστονον, Ζωηράν Φλόγα και Μαργαριτοφορον — το Μο- λὸν Λαβὲ με τον Θεσσαλικὸν Τάκινθον, Ό- νεϊροπόλορ Ψυχήν και Μόνωσιν (αν θέλουν

